

In Poemano-
dro.

Etymon
Chymiae.

In Osiride.

bus assiduis, ad vegetam annorum no-
naginta duum senectam hoc ipso tem-
pore perductus: ἐπήδησεν, ait Poeman-
der, ἀπὸς ἐκ τῶν κατωφερῶν στοιχείων τῶ θεῶ, ὁ
τῶ θεῶ λόγος, εἰς τὸ καθαρόν τῆς φύσεως δημιουργ-
ημα. καὶ ἐνώθη τῶ δημιουργῶ νῶ. ὁμοίως γὰρ
ἐν. καὶ κατελήφθη τὰ ἄλογα, τὰ κατωφερῆ τῆς
φύσεως στοιχεία, ὡς εἶναι ὑλλε μόντε, id est, Exi-
lijt confestim ex elementis Dei, deor-
sum latis, sermo Dei, in purum naturæ
opificium, & vnitus est menti opifici.
Eiusdem enim substantiæ fuerat, & re-
licta sunt irrationalia, deorsum moue-
ri solita, naturæ elementa, vt essent fo-
la materia. Id ergo primi Chymistæ ve-
nabantur: & artem Chymiam, præce-
ptis certis, ænigmaticis licet, ne ab indi-
gnis & contemptoribus prostitueretur,
cōstituere: ἀπὸ τῆς χύψης dictam, quod fun-
dere significat: vel saltem ἀπὸ τῶν χυμῶν,
à succis: quandoquidem ignis ope me-
talla fundit, & in liquores transformat,
quæ prius vnita suis partibus cohære-
bant. Suidas & Cedrenus χημείαν no-
minant. Cùm enim, teste Plutarcho, Ae-
gyptus sacra lingua à Sacerdotib. Che-
mia vocitata esset, ars ipsa, iam inde ab
Her-